

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslaget til folketingsbeslutning

vedtoges enstemmigt med 136 stemmer; 3 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Der vil nu blive givet statsministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om udlån til statshusmandsbrug m. m.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1657, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 271).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Teichert: Som det fremgår af betænkningen, har udvalget holdt 3 møder og herunder haft et samråd med landbrugsministeren, hvor man har drøftet, om det beløb, der er afsat til erhvervelse af tillægsjord i henhold til § 1, stk. 2, b, — de 5 mill. kr. — er stort nok til at dække behovet i det kommende år. Al den snak og det skrivi, der har været om landbokommissionens arbejde, har bevirket, at mange mener at kunne forudse en hel omvæltning på dette område.

Jeg takker landbrugsministeren for udtalelsen om, at det foreslåede beløb formentlig er tilstrækkeligt. Det er også mit partis opfattelse, og derfor indstiller udvalget med undtagelse af det konservative folkeparti lovforslaget til vedtagelse uforandret.

Der er imidlertid, efter at betænkningen er afgivet, indkommet andragende fra Dansk Landbrugs Realkreditfond om ligestilling med andre pengeinstitutter, kredit- og hypotekforeninger, således at det kunne få pantsikkerhed i ejendommene, naturligvis inden for de 120 pct. af pantets ejendomsværdi.

Da vi ikke har haft mulighed for at drøfte dette i udvalget, bliver det nok nødvendigt

at afholde et møde imellem lovforslagets anden og tredje behandling, hvor man kan tage stilling hertil. Min umiddelbare opfattelse er, at det vil være rimeligt at imødekomme Realkreditfondens anmodning, men jeg beder landbrugsministeren udtale sig herom.

Hvad angår de konservatives stilling til dette lovforslag, vil jeg gerne fremkomme med et par bemærkninger. Jeg synes, det er beklageligt, at de konservative ikke vil være med til lovens gennemførelse. Med de store investeringer, der foretages i lande, som vi vil komme i økonomisk samarbejde med, hvor der jo ofres uhyre summer på landvinding både inden for og uden for digerne, for kultivering og bebyggelse af de folketomme områder, kan man ikke rigtig forstå de konservatives indstilling til dette lovforslag.

Niels Eriksen: Jeg gav ved dette lovforslags første behandling udtryk for mit partis principielle synspunkter, og dem skal jeg ikke gentage.

Jeg nævnte, at vi ønskede at afvente landbokommissionens betænkning vedrørende disse spørgsmål, og den vil snart foreligge. Efter betænkningen er der enighed om, at man i stedet for fortsat udstykning i højere grad må arbejde for sammenlægning af for små brug, og vi forventer, at den højtærede landbrugsminister snart med denne betænkning som baggrund vil fremsætte forslag om en ny landbrugslov, som i stærkere grad tager hensyn til disse synspunkter. Vi vil da gerne drøfte den långivning, der skal ydes til dette formål og til landbrugets struktur i det hele taget. Vi vil imidlertid ikke hindre, at arbejdet inden for statshusmandslovens område kan fortsætte, indtil vi får vedtaget en ny lov.

Vi er betænkelige ved grænsen for brugsstørrelsen både nedad og opad, fordi vi gerne vil undgå, at der sker uheldige investeringer. Vi tror også, at det beløb, der er afsat til sammenlægning, er lovlig lille. Jeg vil gerne spørge den højtærede landbrugsminister, om der kan overføres yderligere beløb, hvis dette skulle vise sig at være tilfældet.

Det er sidste gang, vi går med til en udlånslov i den foreliggende form, men i forventning om et snarligt forslag til en ny

[Niels Eriksen.]

landbrugslov vil vi stemme for det foreliggende lovforslag.

Niels Ravn: Som det allerede er nævnt af det ærede medlem hr. Teichert, kan det konservative folkeparti ikke stemme for det foreliggende lovforslag. Vi har tit og ofte herfra begrundet, hvorfor vi ikke kan gå ind for den lovgivning, der her er tale om. Vi mener, der i høj grad har været tale om fejlinvestering, og det mener vi der fortsat vil være, når man kører uændret videre.

Jeg forstår slet ikke det ærede medlem hr. Teicherts bemærkning for lidt siden om, at det konservative folkeparti ikke kunne medvirke til landvindingsarbejder, grundforbedringsarbejder, og hvad ved jeg, og at det var i modstrid med, hvad der skete andetsteds. Så vidt jeg ved, har denne lovgivning overhovedet intet med disse ting at gøre. Det er simpelt hen en lov om udlån til oprettelse og sammenlægning af mindre brug, og vi har som sagt tit og ofte begrundet, hvorfor vi ikke mener, at denne lovgivning, således som den er udformet, er i overensstemmelse med tidens krav.

Vi havde håbet og troet, at landbokommissionens partielle betænkning skulle have anvist en anden retningslinje, anvist andre veje end dem, man hidtil har betrukket, men i så henseende er vi blevet sørgelig skuffet. Der er givet udtryk herfra i dag for, at man tror, at de beløb, der stilles til rådighed i henhold til dette lovforslag, nok skal vise sig at være tilstrækkelige i den nærmest kommende tid, og såfremt de ændringer i lov om landbrugsejendomme, der er bebudet, bliver gennemført i år, tror jeg, at det er fuldkommen rigtigt. Jeg tror endda, at de beløb, der her stilles til rådighed, vil vise sig at være alt for store, at der ikke vil være brug for dem.

Ser vi på udviklingen de seneste år, så er stillingen den, at i finansåret 1960-61 blev der stillet ca. 31 mill. kr. til rådighed i henhold til denne lovgivning. Der blev kun brugt 18,7 mill. kr. I 1961-62, indeværende år, er der stillet 30 mill. kr. til rådighed. Vi har fået oplyst fra landbrugsministeriet,¹⁷ at der er bevilget indtil nu 13,9 mill. kr. af disse penge, og vi kan ikke forvente stort mere i indeværende finansår, da bevillingerne for

det år, vi er i, jo er givet. Efter lovforslaget stilles der 27 mill. kr. til rådighed for det kommende finansår, og det skal nok vise sig som tidligere, at der heller ikke vil være brug for disse midler, for selv om man ændrer lov om landbrugsejendomme efter de retningslinjer, som landbokommissionen har angivet, så vil der ikke blive mulighed for udlån i større udstrækning, end der har været i henhold til statshusmandslovens nuværende regler.

Jeg har godt bemærket, at man fra enkelt side ligefrem har svunget sig op til at tale om, at der er blevet skrevet historie i landbokommissionen. Hvis det virkelig skal være historie, så vil vi i den nærmeste tid få nogle meget fyldige historiebøger, for der er jo ganske enkelt tale om at ajourføre en lov, sådan at den kommer til at passe til en anden, nemlig således at bestemmelserne i loven om landbrugsejendomme kommer til at passe til bestemmelserne i statshusmandslovens §§ 12 og 58. Det er ganske enkelt det, der sker.

Vi er klar over, at de sammenlægninger, der bør finde sted i den nærmest kommende tid, måske ikke i alle tilfælde kan finansieres ad de private kanaler. Det er dog vor opfattelse, at det i meget stor udstrækning vil være muligt at få finansieret gennem de private pengeinstitutter. Det viser sig jo efter oplysninger fra jordlovsudvalget, at der igennem de seneste år, i årene fra 1956 til 1961, er foretaget 1 126 nedlægninger og sammenlægninger af mindre landbrugsejendomme, og at man kun i 152 tilfælde ud af disse 1 126 har behøvet statsmidler for at få disse sammenlægninger gennemført. Det er jo ikke noget foruroligende tal, men det viser, at der kan være tilfælde, hvor det offentlige må med ind i billedet, hvis vi skal have den strukturrationalisering gennemført, som også det konservative folkeparti er villig til at medvirke til.

Vi mener imidlertid ikke, at den form for finansiering, som indeholdes i udlånsloven, er den rette vej, og da slet ikke da man nu er inde på i landbokommissionen at søge at finde nye veje også med hensyn til finansiering. Vi beklager, at kommissionen har nøjedes med at beskæftige sig med brugsstørrelserne og sammenlægningsgrænserne, men har udskudt finansieringsproblemet til senere. Det kan jo let berige, at man nu

[Niels Ravn.]

finansierer efter de retningslinjer, der gælder i dag, og måske til næste år efter andre retningslinjer, således at der opstår forskelsbehandling i disse år.

Vi mener i den konservative folketingsgruppe, at skal det offentlige ind i billedet med støtte til disse sammenlægninger — og det afviser vi ikke at man skal i visse tilfælde — så skal det ikke være gennem langfristede lån; så ville vi langt hellere gå en anden vej og give et direkte rationaliseringstilskud i et kortere åremål afpasset efter landbrugets forrentningsprocent. Et sådant tilskud vil bevirke, at problemet med sammenlægningerne løses hurtigt, og det vil ikke kunne kapitaliseres, således som det let vil blive tilfældet med disse langfristede lån til lavere renter.

Vi mener i den konservative folketingsgruppe nu som før, at udstykningerne principielt må standses. Den tid er forbi, da vi må oprette disse for små brug. Der kan være specielle tilfælde i nyopdyrkede arealer, måske i Sønderjylland i de tyndt befolkede egne, hvor det fortsat kan være rimeligt at oprette sådanne nye brug, men bortset fra disse undtagelsestilfælde mener vi, at nu er tiden inde til at sætte en bom for denne udstykning.

Sammenlægningerne må føres videre, og de må føres videre i langt højere grad, end der her gives mulighed for. Vi er jo desværre sådan stillet, at vi med hensyn til denne lovgivning er bag efter udviklingen. Det er udviklingen, der leder lovgivningen, og ikke omvendt. Vi registrerer år efter år med disse udlånslove en stedfunden udvikling. Nu nedsættes i år udlånsbeløbet i henhold til § 1, stk. 2, fra 15 til 8 mill. kr. Ja men det er jo ganske enkelt en stedfunden udvikling, som her registreres. Man viser ikke nye veje; man er bagefter. Vi mener, at vi tværtimod skulle gå i spidsen, også af hensyn til det, som det ærede medlem hr. Teichert var inde på: vort nært forestående medlemskab af fællesmarkedet. For hvad beskæftiger man sig med her? Det er også de små brugs problemer, man beskæftiger sig med, det er strukturrationaliseringen, det er nedlægning og sammenlægning af sådanne små brug, man nu samler kræfterne om. Jeg ved godt, at vi har en favørstilling, at den gennemsnitlige brugsstørrelse er større her

end i de fleste lande, der er tale om, men denne favørstilling skal vi udbygge. Vi kan have brug for alle de plusser, der kan blive tale om, når vi kommer til at stå over for problemerne i fællesmarkedet.

Ja, ud fra de bemærkninger, jeg her har fremsat, skal jeg på mit partis vegne anbefale at stemme imod det foreliggende lovforslag.

Axel Sørensen: Det er klart, at når udvalgets flertal indstiller det foreliggende lovforslag til vedtagelse uændret, er der dermed taget et vist hensyn til de mennesker, som allerede har erhvervet sig en jordparcel til oprettelse af et nyt husmandsbrug eller til supplerer af et bestående brug. For at disse ansøgere til statslån kan få sikret sig håndværkere til at udføre de forestående byggearbejder, er det af betydning, at de snarest muligt kan vide størrelsen af de lån, der vil kunne gives til oprettelse eller udvidelse af bestående brug, og på denne baggrund søger man nu at gennemføre det foreliggende lovforslag.

At vi i forbindelse med dette lovforslag ikke har kunnet undgå at drøfte, hvad der sker i den store landbokommission, er måske naturligt. Men selv om dens betænkning, som nok vil indeholde udkast til et lovforslag på baggrund af den struktur, man synes at ville opstille som retningslinje for den fremtidige jordlovgivning, snart vil blive offentliggjort, er vi inden for det radikale venstre sammen med det øvrige flertal af den opfattelse, at man af hensyn til de ansøgere, der står foran at skulle bygge, ikke må sinke lovforslagets gennemførelse, og derfor har vi altså kunnet tiltræde, at det gennemføres nu. Det er muligt, at der, såfremt man følger landbokommissionens ideer, vil ske sammenlægninger, omend måske ikke i den udstrækning, som det ærede medlem hr. Niels Ravn taler om. Det vil kræve øgede midler, men man må jo huske på, at en lovgivning herom tidligst vil blive gennemført, lige inden folketinget afslutter sit arbejde i dette folketingsår, og at der derefter går et stykke tid, inden den føres ud i virkeligheden hos de enkelte mennesker ude omkring, som er interesserede i denne lovgivning, og så er vi nået så langt hen på året, at vi nærmer os det tidspunkt, hvor folketinget igen, måske på baggrund

[Axel Sørensen.]

af en særlig udlånslovgivning, skal beskæftige sig med nye udlånsbeløb. Til den tid vil jeg håbe, at de, der har interesseret sig for sammenlægning af for små brug, i samme grad vil interessere sig for på det økonomiske område at sikre, at det, man har nedfældet i loven, også kan blive virkeliggjort.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget.

Morten Lange: Dette lovforslag er jo ikke alene til dels en rutinesag, men det er også en sag af begrænset omfang, og jeg forstår ikke helt, at det ærede medlem hr. Niels Ravn kunne finde anledning til de meget kraftige udfald, han kom med på baggrund af dette lille lovforslag. Alle hans betragtninger om fejlinvesteringer og lignende tyder ærlig talt stærkt på, at hans tale kun var en smuk camouflage for, at det konservative folkeparti helst så dette land opdelt i proprietærgårde, hvilket naturligvis set fra et konservativt sognepolitisk synspunkt ville være ekspedit, men næppe ville være det fra et mere almindeligt landbrugsmæssigt synspunkt.

I øvrigt er det selvfølgelig klart, at landbokommissionens nu afgivne, men ikke publicerede betænkning har haft indflydelse på behandlingen af lovforslaget, men åbenbart ikke således, at der har været grund til efter de oplysninger, der er kommet frem, at foretage nogen ændringer i det fremsatte lovforslag. Det, der især kunne være kommet på tale, var naturligvis, om sammenlægningsmidlerne skulle have været forøget; men når den højtærede landbrugsminister ikke skønner, det har været nødvendigt, må man vel i betragtning af den rundhåndethed, han ellers plejer at udvise med midler, gå ud fra, at det faktisk ikke er rimeligt at ændre lovforslaget på det nuværende tidspunkt; i øvrigt kan vi jo tage det op igen på givne foranledning.

Jeg finder dog anledning til i denne tid, hvor sammenlægningstanken er blevet så populær, at sige, at jeg tror faktisk, vi må være klar over, at hvis vi skal have en harmonisk udvikling på dette felt, vil det være overordentlig sundt og godt, om man hist og her kan lave nye husmandsbrug af en passende og rimelig størrelse. Det kan

også være en rimelig form for opdeling af den danske landbrugsjord. Jeg tror ikke, man skal se sig helt blind på, at vi nu skal ind i en sammenlægningsperiode. Dansk landbrugspolitik og dansk jordopdeling er en svær sag. Hvis man er religiøs fanatiker og siger: nu har vi en linje, så er det afgjort — så begår man sikkert en eller anden fejl.

I øvrigt skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse, som det foreligger. Jeg synes, det er vigtigt, at vi får det fremmet, således at de relativt få husmandsbrug, det drejer sig om, kan komme rigtig i gang, inden vi når alt for langt hen på året.

Bækgaard: Der er her ved anden behandling faldet en del udtalelser, som bygger på det resultat, den store landbokommission er kommet til. En betænkning fra denne kommission vil forhåbentlig snart komme; det ville i øvrigt have været rart, om den havde været fremme i dag, så vi kunne have taget vor stilling på et mere udførligt grundlag, end det nu lader sig gøre.

Udviklingen går i dag i retning af færre brug; derfor må der være frihed mellem naboer til at sælge og købe jord, og da lovgivningen har medført, at en del brug ligger i kolonier, må det være en af opgaverne nu at formidle eller rettere sagt fremme sammenlægning, hvor det ønskes. Vi ønsker fra mit partis side, at landbrugsforpligtelsen bliver ophævet; det er, som vi har sagt det før, at gå imod udviklingen at fortsætte udstykningen; den burde være standset for år tilbage. Der må nu rådes bod på den skade, der er sket, og sammenlægningsspørgsmålet må i højere grad have vor opmærksomhed fremover. Det glædede mig da også at høre det ærede medlem hr. Niels Eriksen sige, at det må være slut med udstykningen. Det synspunkt deler jeg fuldt ud, og jeg tror, at der fremover vil vore en vis samklang mellem de forskellige partier, hvad angår dette spørgsmål.

Jeg fik forleden besøg af 2 statshusmænd, hvoraf den ene ønskede at sælge sit jordareal på 6-7 ha til den anden. Jeg vil gerne spørge ministeren, hvordan han mener et sådant forhold eventuelt kan ordnes. Det må dog være i samfundets interesse, at alle beboelsesmuligheder også ude på landet

[Bækgaard.]

bliver udnyttet, fremfor at mange flytter ind til byen og skaber endnu større bolig-mangel dér. I dette tilfælde ønsker sælgeren at blive boende i sin ejendom og benytte den til beboelse.

Samtidig vil jeg gerne spørge den højt-ærede landbrugsminister, om det ikke nu var på tide, at en del af statens jorder frigives — hertil hentyder jo lovens § 11. Jeg tænker på de mange præstegårdsjorder, som hører under kirkeministeriet. Jeg har naboer, som er brugere af sadanne arealer, og de står dårligt i det, når en sådan frivillig sammenlægning skal finde sted. Endvidere hæmmes udviklingen med hensyn til de pågældende arealer også af det forhold, at når folk, der ønsker at købe grundarealer til oprettelse af fabrikker el. lign., hører, at det er stats-ejet jord, melder de fra, fordi de ved, at det vil tage meget lang tid, før sagen kommer igennem ministeriet og de hører, om de kan købe eller ikke kan. Jeg vil derfor bede ministeren have opmærksomheden henvendt på dette spørgsmål.

Vi kan ikke medvirke til gennemførelse af lovforslaget, som det nu foreligger.

Landbrugsministeren (Skytte): Jeg vil gerne takke udvalget for dets arbejde og for den tilslutning, flertallet i udvalget har givet det fremsatte lovforslag. Jeg beklager, at jeg ikke kan udstrække denne tak til det parti, der ikke er repræsenteret i udvalget. Dette partis ordfører, det ærede medlem hr. Bækgaard, stillede et par spørgsmål, som jeg imidlertid beklager at være ude af stand til at besvare rent konkret.

Spørgsmålet om, hvorvidt manden, der har et statshusmandsbrug på 7 ha, kan sælge jorden til sin nabo, er noget, vi må have nærmere konkretiseret: det økonomiske grundlag, jordbonitet o.s.v. Hvis det ærede medlem hr. Bækgaard vil forelægge sagen mere konkret for mig, skal jeg foranledige et forholdsvis hurtigt svar.

Det er ikke min erfaring, at det afholder ret mange fra at købe jord eller forsøge på

at købe jord, at det er statsejet jord, det drejer sig om.

Med hensyn til frigivelse af præstegårdsjord kan jeg ikke tjene det ærede medlem, dels fordi det ikke sorterer under mig, dels også fordi der foreligger lovregler herom og det derfor kræver en ændring af bestående lov, hvis noget sådant skal ske. Det er ikke min opfattelse, at der her i tinget er flertal for en sådan ændring, men jeg noterer, at partiet de uafhængige ikke synes, at præstegårdene, med andre ord kirken, skal have jord, i hvert fald ikke over det hele.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Teichert, at jeg gerne imødekommer henvendelsen fra Dansk Landbrugs Realkreditfond om ligestilling med de andre kreditinstitutter. Jeg vil gerne stille et ændringsforslag herom, og det kan ske ret omgående.

Til det ærede medlem hr. Niels Eriksen vil jeg sige, at når han opfordrer mig til snarest at fremkomme med forslag fra landbokommissionen, går jeg ud fra, at der i den opfordring ikke ligger nogen bebrejdelse, idet kommissionen først blev enig eller omtrent enig — 30 af 33 blev enige — den 15. februar i år. Dernæst skal kommissionsbetænkningen trykkes, og et lovforslag skal udarbejdes. Det er nu udarbejdet og er lige ved at blive forelagt regeringen, og jeg regner med, at det kan komme til behandling her i tinget omkring 1. marts — det afhænger selvfølgelig af tingets arbejdsplan. Men der er i alt fald fra ministeriets side ikke noget til hinder for, at lovforslaget kan komme til behandling her i tinget i begyndelsen af marts, og jeg håber som sagt, at der samtidig foreligger en trykt betænkning fra kommissionen, hvad jeg synes er rimeligt, for så har alle tingets medlemmer lejlighed til at sætte sig ind i det resultat, kommissionen er kommet til. Jeg går ud fra, at det ærede medlem er enig med mig i, at en sådan lovfremsettelse — for ikke at sige det for stærkt — er forholdsvis hurtigt, efter at kommissionen har afsluttet den første del af sit arbejde.

[Landbrugsministeren.]

Jeg har over for udvalget givet udtryk for, at de beløb, der stilles til rådighed, efter min mening er store nok, og den opfattelse har jeg stadig. Vi kan jo overføre beløb fra det ene år til det andet, og jeg mener faktisk ikke, der er grund til at tro, at der bliver brug for mere; der vil altid gå nogen tid, før en ny lov virker fuldt ud i praksis. Jeg regner derfor med at være på den sikre side, og i modsat fald vil der altid være mulighed for, at vi kan ændre ved forholdet i samlingens løb.

Jeg beklager i og for sig, at det ærede medlem hr. Niels Eriksen siger: nu er det sigste gang, vi går med til en udlånslov i denne form. Så siger jeg tak for tilslutningen for sidste gang. Men lad os nu se den nærmere udvikling.

Jeg kan oplyse det ærede medlem hr. Niels Ravn om, at det er meningen, at kommissionen nu skal gå i gang med at drøfte finansieringsproblemerne; det er årsagen til, at der i kommissionsbetænkningen ikke står noget om det. Derfor er det meningen det første år i hvert fald at finansiere efter statshusmandsudlånslovens bestemmelser for så senere at finde frem til finansieringsformerne, efter at sagen har været behandlet i landbokommissionen, hvor jeg håber vi kan nå et resultat i løbet af det kommende år.

Den tanke, det ærede medlem hr. Niels Ravn fremsatte om, at man skulle give kontante tilskud til rationalisering, interesserer mig, og det er noget, vi nærmere kan drøfte i kommissionen. På forhånd vil jeg slet ikke afvise en sådan tanke. Det er muligt, det er en af de veje, vi skal gå for at give virkelig reelle muligheder for sammenlægning. Når det ærede medlem siger, at sammenlægningen må føres videre, kan jeg være enig med ham, men jeg vil gerne understrege meget stærkt — og jeg går ud fra, at det ærede medlem er enig med mig deri — at det bør være på frivilligt grundlag. Jeg vil meget nødig have udlagt min udtalelse derhen, at man skal anvende tvangsmidler for at sætte en sammenlægning i gang. Så er jeg i hvert fald ikke med. Og hvis jeg ikke hører andet, går jeg ud fra, at det ærede medlem heller ikke er det.

Jeg har dermed besvaret de spørgsmål, der har været fremme, og jeg skal ikke komme ind på en nærmere principiel debat

om brugsstørrelser, heller ikke på den sørgelige skuffelse, de konservative har oplevet i denne sag. Denne skuffelse må bestå i, at der var for stort flertal i kommissionen for de andres standpunkt. Når vi nu har mulighed for en debat om et lovforslag, direkte foranlediget af landbokommissionens forslag, i løbet af mindre end en måned, vil det være ganske rimeligt, at vi fører principdebatten ved den lejlighed, hvad jeg håber ingen her er uenig med mig i.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1-7 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om godkendelse af „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“s regnskab for regnskabsåret 1960-61.

(Udvalgets betænkning med tilhørende forslag til folketingsbeslutning findes i tillæg B. sp. 235).

Sagen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslag til folketingsbeslutning, sålydende:

„Folketinget godkender „Kongeriget Danmark Hypotekbank“s regnskab for tiden 1. april 1960-31. marts 1961“,

vedtoges uden afstemning.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om købstadkommunernes styrelse.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 985, fremsættelsen i tidenden sp. 2917).